

Učitelka Alice: Je nebaví poslouchat a ty hodiny, kde je donutím poslouchat, za prvý šíleným úsilím bych musela vynaložit, aby seděli mlčky a poslouchali a u nich bych to šlo jenom pod pohrůžkou šíleného násilí, oni by nikdy nemlčeli. A druhá věc je ta, že je to nebaví, mě taky ne. Jako co já si tam mám vést monolog, ať si teda, a navíc teda někdy to bývá docela zajímavý, protože oni se odpíchnu takovým směrem, že říkám, že je úžasné, kam ty děti dojdou. Hlavně se tím naučíš, že to, co je tobě úplně jasný, oni vidí úplně jinak. Tam jako, je to spíš jako takové oboustranné obohacování. Já nemám ráda monologické hodiny, vůbec.

T: Hm, to já taky ne. A myslíš, že tohle to jde dělat i s novou látkou v té občance a té rodince? Nebo takhle jde oprašovat jenom stará látka?

R: Jde. Oni ledasco ví a aspoň zjistíš, kde jsou, voni teda, jde, myslím si, že jde. Samozřejmě je potřeba trochu navázat, věděli, slyšeli, dneska někde, tak to jako zařadit do nějakých kontextů, do nějakých těch souvislostí, jde. Protože ta nová látka není až tak jako, dneska jsme brali právní řád, tak ústavu slyšeli všichni, to, že neví, že má preambuli, hlavy a nějakou listinu, to je věc druhá. Ale o ústavě něco dohromady dají.

T: A v podstatě s tím i nějaký logický myšlení.

R: Všechno, na co přijdou sami, si zapamatují. Všechno, co musí vydedukovat, nebo k tomu dojdou, to vidíš podle písemek. To, k čemu došli v té hodině, si pamatují, to, co jim nadiktuješ, vůbec. Někdo se to naučí, někdo ne. Ale když k tomu dojdou logicky a je to s nějakou diskuzí, tak to tam zůstane.